

Mobilisering; straks efter at Krigen var udbrudt i 1914, lavede man denne Ordning om, saaledes at man forpligtede sig til at stille 835 Mand plus et Depot, hvoraf man vilde udvikle et Par Kompagnier, og at dette ikke var hen i Vejret, fremgik deraf, at man om Foraaret havde 1 100 Mand uddannet. Akademisk Skyttekorps gik med andre Ord i Krigens Begyndelse fra at være en Styrke paa ca. 300 Mand op til at udgøre ca. 1 100 Mand, og naar det ikke gik mangedobbelt op, var det, fordi der ikke blev Brug for det. Københavns Amts Skyttekorps var ogsaa i rivende Vækst, men jeg har ikke noget Tal fra dette Korps. Derimod har jeg nogle Tal fra Livjægerkorpset; det talte i August Maaned, da Krigen udbrød, 150 Mand og fik i August Maaned en Tilgang paa 200 Mand, altsaa mere end en Fordobling. I 1918, da Krigen var forbi, men først da Krigen var forbi, fik det en Nedgang. Et Medlem af dette høje Ting søgte i 1914 at samle nogle frivillige Maskinister til Tjeneste ved Landbefæstningen; han havde Brug for 60, der meldte sig i Løbet af faa Dage 300. Jeg nævner disse Tal for at vise, hvor bundvederhæftig den Beskyldning var, som det ærede Medlem rettede mod de frivillige Korps, at de havde søgt at salvare sig.

Med Hensyn til Lovforslaget om Vagt-korps skal jeg endnu gøre nogle Bemærkninger. § 9 henskyder i Virkeligheden alt til en kongelig Anordning — ja, det er maa-ske meget demokratisk, jeg ved det ikke, men jeg vilde dog sætte Pris paa her i Rigsdagen at faa gjort Rede for, hvilke Principper man agter at lægge til Grund for Antagelse af disse Politikonstabler, skal det være gode Socialdemokrater, eller hvilke andre Egenskaber vil man i særlig Grad kræve af dem, og hvilken Uddannelse skal disse Folk have? De skal jo ligge inde omtrent lige saa længe som vore Infanterister nu, og det vil være interessant at vide, hvad det er, de skal lære. Skal de have Strejkeret, og skal 8 Timers Arbejdsdagen gennemføres ved dette Korps? Skal de have Lov til at oprette Bedrifts-raad — Soldaterraad mener jeg?

Med Hensyn til Bevæbningen har den højtærede Minister jo udtalt, at Minekastere er et Vaaben, der af Politiet anvendes adskillige Steder i Udlandet — jeg er meget nysgerrig efter at vide hvor —, men ikke et Vaaben, der anvendes i nogen Hær, det er ikke et Militærvaaben, men et Politivaaben. Ja, jeg maa sige, at den, der har fortalt den højtærede Minister

denne Historie, har virkelig gjort det godt, for var der noget, man atter og atter hørte om under Verdenskrigen, var det netop om Minekasterne og deres frygtelige Virkning, det var det, man atter og atter hørte om, og saa kommer den højtærede Minister og fortæller os, at det er ikke noget krigsmæssigt Vaaben, men et politimæssigt Vaaben; han har nærmere udviklet det i „Politiken“, at det er saadant et fortræffeligt Vaaben, det gaar op i Luften og saa ned i Hovedet netop paa den, man ønsker at ramme. Ja, det lyder jo meget lovende. Nu er det imidlertid saaledes, at selv om man er saa human, som den højtærede Minister er, kan man dog ikke, hvis man staar og skal forsvare sin Grænse, have nogle blødsødne Betæneligheder ved at ramme dem, der enten staar foran eller bagved. Dér vil man formentlig kunne skyde med de korte Bøsser, uden at det kan anfægte ens Ro i nogen særlig Grad. Men der er jo Situationer, hvor det kan være ønskeligt at ramme paa en anden Maade, f. Eks. hvis man fik en Gentagelse af Grønttorvsspektaklerne i 1920. Det er jo en Kendsgerning, at ved saadanne Lejligheder ledsages de egentlige Uro-stiftere ofte af meget fredelige Folk, som bare vil se, hvad der gaar for sig, og dér kan man naturligvis ønske at have et Vaaben, der ikke virker paa for lang Afstand. Derfor tager jeg hele denne Udtalelse som Bevis for, at disse Minekastere er, om jeg saa maa sige, Piller til indvortes Brug. Det viser sig ganske klart og tydeligt, at dette Forslags sværeste Vaaben er beregnet paa Anvendelse i en bestemt Situation: til indre Uroligheder.

Nu siger den højtærede Minister, at efter de Erfaringer, han har gjort, er der ingen Brug for noget saadant herhjemme, det vil man aldrig faa Brug for. Ja, det er jo et Forsøg paa at etablere nogen Lighed med Linien af 1909. Ligheden er ikke stor, men det er dog et Forsøg paa at bjærge den. I 1909 stod den socialdemokratiske Ordfører og rasede mod den Mulighed, at Hæren, den af den almindelige Værnepligt udgaede Hær, kunde anvendes mod Folket. Men nu, nu har vi en socialdemokratisk Regering, som aabent erkender, at den vil anvende et hvervet Korps mod det, den selv i 1909 — Ordene er ikke mine — kaldte for „Folket“. Saaledes ændres Tiderne, og vi ændres gennem dem, som et gammelt latinsk Ordsprog siger. Har Ministeren virkelig glemt Rangeringerne? Har Ministeren glemt Randers? Har Ministeren glemt Paaskedagene 1920?